

Edicija
DEČJA KNJIGA

Talija Milošević
DEVOJČICA I BOGINJA

Copyright © Talija Milošević 2024.

Copyright © ovog izdanja MediaSfera, 2024.

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti autorke i izdavača.

Talija Milošević

Devojčica i boginja

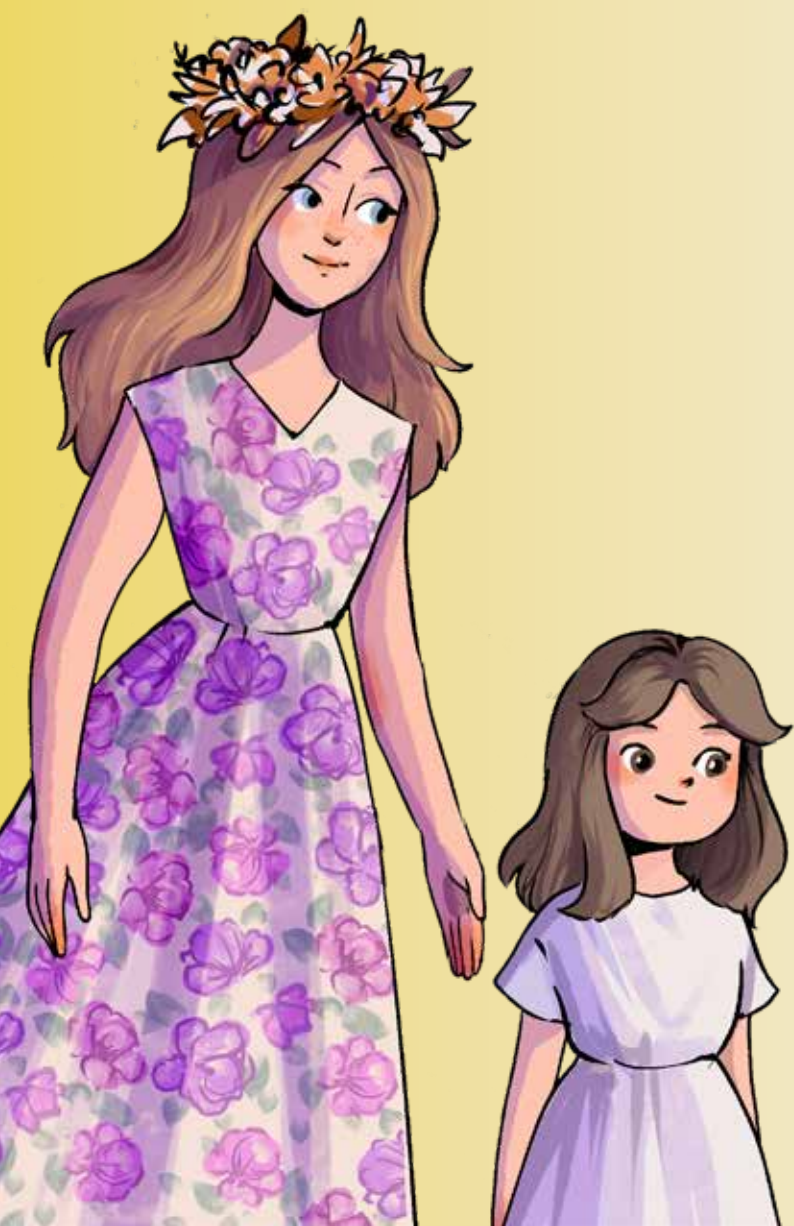

2024.

Sadržaj

- 9 Plašim se, da bih bila hrabra
- 13 Hodam, da bih trag ostavila
- 15 Padam, da bih naučila da plešem
- 21 Mala sam, a svet je veliki
- 29 Lepa sam, baš kakva jesam
- 33 Stanem, da bih potrčala
- 39 I ne znam šta znam
- 45 Devojčica sam, a boginja

Po zemljama Starih Slovena, među ljudima su hodale i boginje, snažne kao divovi i moćne kao hrast koji prkosi vekovima.

Morana, boginja zime i tame, svake godine ledenim dodirom uspava sav život na zemlji. Priroda, umorna od davanja plodova, sva se stegne od Moranine hladnoće i utone u dubok san. Od Moranine tame, boje izblede i sreća se utiša.

Ali kada se priroda odmori, kada šumske životinje postanu gladne sveže trave a pčele žedne opojnog cvetnog soka, kada tuga i tama postanu preduboke, Vesna, boginja proleća i novog života, napadne Moranu. I uvek je pobedi. Hladna bujica reke tada odnese Moranu natrag do njene kolibe, dok Vesna svojim mirisnim dahom i toplim dodirom širi vedrinu, dobrotu i svetlost koja pobedi tamu i budi boje usnulog života.

Priča se da ove drevne boginje žive i danas među nama, Slovenima. Priča se da hodaju našim svetom, šapuću tajne starog hrasta, dodiruju prirodu, ali i nas. Ponekad ih čujemo, čak i osetimo, ali i tada ih teško prepoznamo. Potrebno je mnogo hrabrosti, strpljenja i želje da se jedna prava boginja pronađe i upozna...

Plašim se, da bih bila hrabra

Boginja Vesna je hodala pored reke i budila travu golim stopalima. Mekim dodirom je šarala cveće na livadi, dok je mirise proleća izdisala kako bi se zima povukla. Vesna, rumena i bujna, u haljini od latica, sa krunom od žita, milovala je svu prirodu koju je upravo probudila. Jer Vesna je boginja proleća, vesnik života. I baš ovog jutra savladala je Moranu, boginju zime.

Vesna je odjednom osetila da je potrebna. Okrenula je leđa reci i pogledala na drugu stranu: devojčica je oprezno hodala poljanom i zalivala vlati trave svojim suzama. Gledajući u devojčicu, Vesna je udarila dlanom o dlan. Svi vetrovi su se zaustavili. Nastala je tišina, još glasnija od žamora proleća. U sjaju mladog sunca, devojčica je spazila kako pred njom stoji Vesna – prelepa boginja zlatne kose, koju ona nikada nije upoznala, ali ju je odmah prepoznala.

Devojčica se zvala Mila. Živela je na ivici malog grada u blizini reke. Bila je tiha i povučena, slatka i umiljata, ali je njeno lice, baš kao i ovog jutra, često bilo obavijeno

tugom. Iako je imala porodicu koja ju je volela, u njenom srcu se odskoro pojavila praznina koju nije znala kako da ispuni. Sada je pogledala u boginju i znala je da može sve da joj ispriča.

„U školi se stalno osećam kao da ne znam dovoljno i kao da su svi pametniji od mene, iako imam dobre ocene i volim da učim. Ponekad mislim da se svi meni smeju i da me niko u školi ne voli...“, zastala je na trenutak, obri-sala suze i nastavila skoro šapatom:

„I plašim se... svega. Plašim se mraka, da niko sa mnom neće da se igra, da nisam dovoljno smela, pamet-na, lepa... I plašim se, stalno..“

„Od toliko straha ti i ne uspevaš da pronađeš sreću koja je zasigurno duboko u tebi. Od oblaka duga se ne vidi.“

Boginja se zamislila nekoliko trenutaka i zagonetno, kao da ima neki tajni plan, uzviknula:

„Mislim da znam šta može da ti pomogne!“

„Šta?“, upitala je Mila dok je krupnim očima punim nade gledala u boginju.

„Duboko u šumi postoji magično drvo, sveti hrast, koji daje postojanu snagu i radost svakom ko ga dota-kne.“

„Oh, ali ja se plašim da zalazim u šumu...“, rekla je Mila okrećući se ka šumi, namrštenih obrva.

„A šta ako ja krenem sa tobom? I ostanem sve vreme pored tebe? Sigurna sam da bi to bila lepa avantura, ti i ja zajedno?“, upitala je Vesna.

Mila je zamislila sebe kako hoda pored boginje, kako sa njom šumu otkriva, magiju traži, a ta slika joj je izma-mila široki osmeh.

„Dobro. Probaću da pobedim strah...“, rekla je Mila tiho, osećala se sigurnijom pored boginje.

„A to, Mila, to je hrabrost: hrabrost uvek počinje strahom. I ja se plašim Morane, boginje tame. Ali bez straha ne bi bilo ni moje snage da nastavim borbu“, dodala je boginja i, pruživši ruku devojčici, rekla:

„I, Mila, hodaj podignute glave, jer samo tako ćeš videti da se sunce, da se proleće, upravo rađa. I samo tako neće ti promaći tajne koje šuma za tebe sprema.“

Hrabra sam jer je boginja uz mene, pomisli Mila. Prihvatila je Vesninu ruku i krenula sa boginjom u šumu.

Odjednom, osetila je pustu radost da upozna nepoznato, a mali deo one velike praznine u njenom srcu već se ispunio.

Magični hrast će joj pomoći da pobedi strah i bude srećna – bila je sigurna.

Hodam, da bih trag ostavila

Vesna je krenula da se provlači između dva velika drveta, dok se Mila zaustavila na ivici utabane staze koja je krivudala pred njom.

Pokazujući na stazu, Mila je upitala:

„Ali, boginjo, tuda kuda si ti krenula, nema puta. Zašto ne idemo ovuda?”

„Ako uvek idemo stazom kojom je neko već prošao, kako onda da ostavimo svoj trag?”, odgovorila je Vesna uz blagi osmeh.

„Ali šta ako se izgubimo?”, zabrinula se Mila.

„Nećemo. Možda ne poznajemo put kojim idemo, ali znamo gde želimo da stignemo.”

Do magije, pomislila je Mila razmišljajući o rečima boginje. Zagazila je u nepoznato i nije se plašila.

Ne plašim se, zbog boginje pored mene, bila je sigurna.

A prazninu u srcu osećala je sve manje.

